

DIRECCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Cadena de Cort, núm. 11.—PALMA.

AMOS Y CRIATS

No hi ha res tan mal de fer, avuy que mos hem fet s'afalagadora ilusió de disfrutar a voler tota casta de llibertats, com dir clar y llampant a tants de criats que se passetjan per el mon, que no hi ha tal, ni tanta llibertat com es fan contes; que tots com a sirvents faels de nostron bon Amo qu' está en el Cel, tirantmos darrera sa llibertat, de mermulá, criticá y devegades flectomá y maleír no tenim més remey qu' acalá es cap y creure en tot y per tot els manaments, ses ordes, sa voluntat de nostres amos y superiors.

Això que pareix es desbarat més garrafal, y que just per dirho en públich, mos creuran molts indignes de viure en societat; es, ni més ni pus, sa doctrina que mos ensenyá fa prop de vint sigles un Homo que sense tenir més poder (humanament parlant) qu' el de la veritat de lo que predicava, ni més bó qu' el de sa partida de cures maravello-ses que sense esser metje feya; ni més títols que esser fill d' un pobre menestral; ni més fama que s'agrahiment y ses alabanses des malalts qu' havia curats, els morts qu' havia tornat a la vida, y els desgraciats qu' havia ajeujerat y aconsolat, sebre imposar de tal manera, no devant un poble, ni dos, sino devant tot el mon, y va va sebre fer lley universal aquesta doctrina que tant y tant mortifica s'orgull malehit y refinat del cor humá. Aquesta doctrina que s' ha extés y escampat en tot temps, mal grat lo qu' han dit y deixat de dir els criats que ho trobavan un poquet mal de fer, mos arriba encara a noltros, qui com a més *avensats* mos creym amos de tot y passetjam el cap ben alt y par que ningú el mos puga fer acalar; a noltros que criticam tota ordre de qual-sevol, siga es qui siga, de tants d' amos que com a superiors mos governan.

En temps del bon Jesús vivía un Centurió, es dir, un capitá que tenia a son manar cent soldats; s' estrevengué qu' un de sos criats estava malalt ferm, retut del tot, tan sols no 's poria bellugar dins es llit: aquell centurió era un bon amo, que 's prenía interés, era curós del bé de sos criats, axí es que s'afanyava per trobar remey per aquell malalt: havia sentit parlar de ses coses maravillo-

ses que feya el Bon Jesús, que tenia un cor tan gran y caritatiu; justament passava el bon Mestre aprop de ca seva y ell totduna li surtí a camí, li contá com se trobava son criat y el pregá que 'l curás. Se compatí d' ell el Bon Jesús y li prometé que hi aniria y el curaria. Admirat el Centurió quant ve tanta humildat, li respongué: «Ah no!, no som digne de que vengueu a ca-meva, digau una paraula, no més una, y quedarà bo y sa. Perque axí com jo, que som amo y puch manar, si dich a un de mos sirvents, fé axò, ho fa: si dich a un altre vina aquí, vé; si a n' aquell altre ves allá deçá, hi va: axí vos. que sou amo de la vida y la mort, de sa salut y ses malalties, si manau, sereu obehit.»

Aquesta manera de parlar agradá tant al Bon Jesús, perque era la veritat neta y clara, li va complaure tant aquell amo que tan bé cumplía sos devers ab sos criats, la sumissió y obediencia que li tenian aquests, qu' aprová y alabá sa conducta y digué que no havia trobada tanta de fe dins tot el poble d' Israel, y volgué fer el miracle de curar aquell malalt per fer veure a tóthom qu' era digne de recompensa tot amo qui cuydava de sos criats; que per tenir criats dócils y obedients, per estar ben servits era precis fer com el Centurió: que per rebre els criats beneficis de sos amos y esser estimats per ells, era precis obehir sempre tot manament, esser dócils y sumisos; sols axí hi pot haver bon amor y harmonía entre amos y criats.

Quina llissó més clara mos dona el Centurió! Perque a n' aquest mon tots tenim amos a qui obehir, puix ningú hi ha que no tenga par demunt cualcú que li man en nom de Deu, «perque, diu San Pau, tots els qui tenen autoritat, de Deu l' han rebuda», per axò ningú hi ha que no estiga a n' es cas dels criats del Centurió d' obehir a lo cego, totduna, sens remugar y de bon grat. Que pochs n' hi ha que ho fassan! Avuy en día ningú respecta a ningú: els fills, no 's saben lligar es calsons y ja no respectan sos pares; un mestre ha de demanar per amor de Deu a sos deixebles que 'l creguin: ¡alerta qu' una Autoritat es vulga imposar! el poble es *soberano!* als ministres de Deu, cualsevol los pot insultar de qualsevol dia, cara alta, sense que ningú los ajust es contes y hem arribat a tal desgavell que fins y tot el Papa y al Govern no los volem creure.

Es el Papa, que com a Vicari de Cristo ab una encíclica mana lo que creu més necessari y útil per mostrar es camí del Cel a ses ànimes que li foren confiades? Idò bé, lluny d' escoltarmos ses rahons d' en Fulano y en Zutano y d' un cualsevol que cridan y mohuen esquera y troban que dir a tot... ¿y qui son ells per corregir la plana al mateix Papa? Com a bons criats hem d' escoltar se seua paraula amorosa y sense alçar la veu, dócils y obedients hem de fer y creure tot lo que Ell mos mana.

¿Es el Govern qu' a forsa de pensarhi y consultarho, prevent y judicant se seua utilitat, ha donat una ley per el bon govern de la Nació? Idò bé, en lloch d' aplaudir per dins plasses y carrers, cafés y tavernes el modo com s' insulta y se parla de s' Autoritat nacional; en lloch de fer mambelletes a n' aquell estafalari que en sa vida may ha fuyetjat un llibre que li fes cobrar una mica de seny y li ensenyás la veritat: que no ha sentit parlar may d' aquestes coses, en no esser dins aquells rotlets dels quatre amigots, tan ignorants com ell, mal parlats y cualca vegada mitx beguts, que ab quatre paraulotes gruxades, ab groseries y parlant quantre tothom qui alena, es fan contes poder arreglar l' Espanya... vaja uns mestres y doctors! quina escola!... d' aquell estafalari que perque te una llengo d' escorpi, embrutida y fletomadora, tot inflat es creu, quant sent les mambelletes y ls crits desafortats do sos camarades, sebre y poré més qu' el matex Govern, y no sols no vol obehir, sino que fa tot quant sap perque els altres no obeyescan ses noves lleys: en lloch de fer y aplaudir tot això, com a súbdits ben criats, com a missatjes dócils y

creents, hem de tenir sempre devant la vista y sobre tot hem d' obehir ses lleys que mos donan per sa nostra utilitat y sa de la Nació que governan.

Ah, poble desdixat! Si en lloch d' escoltarte aquestes rahons foradades y enganadores, que t' venen per dins cafés y casinos quatre ambiciosos, que t' han mester, Deu sap perqué!, una partida de periódichs traydors que t' afalagan, (y en farías una flamada de tots plegats, si vesses es mal que t' fan,) sols cercan arrencar sa mica de bona llevar qu' encare tens dins ton cor, que hi sembraren tos Pares cristians, escoltasses aquestes doctrines tant veyes y tant noves, perque «sa paraula de Deu dura sempre», no veuríam, no, per tot arreu aquesta insubordinació des qui están devall quantre es qui tenen par demunt; ni aquest poch respecte dels sirvents a sos propis amos y superiors; ni sentirías aquest fil a bolli dins el teu cor, quant els que te van devant te donan una ley; sino que, com a bon fill acotarías al cap, perque veurías en sos manaments sa volutat de ton Pare qu' está en el Cel; no ambicionarías altre estat més qu' aquest ahont Deu t' ha posat; ni sommiarías altre benestar, més qu' el qui dona a un homo de bé sa tranquilidat de conciencia; ni tendrías altres mals-de-caps més que cumplir relligiosament els teus devers y obligacions; ni voldrías altre cosa que passar tranquil y confiat el caminoy de sa vida miserable d' aquí baix, per porer disfrutar millor de sa vida ditxosa d' allá dalt. ¿De quina altra manera aniria al mon! ¿No 's ver qu' ho seríam bons de dur y governar?

MOSSEN MANUEL.

LA CONVERSIÓ

D' EN

RAMON LULL

¡Oh Beato Ramon Lull!
¡oh Doctor illuminat!
¡vel-lau sempre per Mallorca;
y feis qu' en morir me salv!..

I

AMORS MUNDANES

Ab trajo ajustat, de sedes,
y d' or y d' argent brodat,
mitja-lluna en camp vermell
demunt el pit rumbejant,
noble gorra ab bell plomatje,
cabells negres y rissats,
llarga barba, galtes rojes,
ulls de foc llambrinejants,
cinta amb hermoses civelles
y daga de puny creuat,
polaines y esperons d' or,
damunt un plantós cavall
cualca En Ramon Lull y Heril
el marit de Na Picany,
jove hereu de Biniatró,
de Formentó y de Punxuat,
del rey En Jaume segon
majordom y senescal.

Igual punteja el llauit
que l' acer sab manejar;
y així rondeja les fembres
com trova un amoros lay.
Homo de bona figura

ric y jove (te trenta anys)
d' esflamada fantasia
y mestre en lo saber gay,
es el joyell de la cort,
gosa del Rey l' amiat,
es el trovaire amoros,
es de les dames l' encant.
Be prou desitja qualquna
mereixer lo seu trovar;
mes ell frenèlich d' amor
soliament d' una en fa cas:
no es per cert la seua esposa
dona Blanca de Picany,
no es per cert la muller seua
per la qui ell viu embruixat.
Es per l' hermosa doncella
Na Constança Descarlá
per qui sent el foc d' amor
dins lo seu cor flamejar.
Per ella En Ramon delira,
per ella viu amb afany,
per ella son pit batega,
per ella li bull la sang,
per ella recorreria
la terra de cap á cap,
per ella son els seus somnis
per ella los seus cantars.
¡Quantes n' hi ha fetes de troves
sa bellesa ponderant!
mes ella, qu' es molt virtuosa
y sab qu' está enmaridat,
posa esment de no toparse 'l
y li falseja l' esguard
La doncella es blanca, blanca
com els lliris de la vall,
y te els cabells rossos, rossos
com fils d' or entrunyellats,
cos esbelt com la palmera,

llabis carmesins y ulls blaus
dels quals ne surt una dolça
pudorosa claredat.

S' en va á missa á Santa Eularia;
pero En Ramon, cavalcant,
la veu, sent qu' el cor li bota,
y esperons pitja al cavall,
qui ventant la llarga coua
s' alça ab furia requinant.
La donzella perseguida
se veu, y apresura el pas,
y envergonyida s' en entra
de Deu dins el temple sant.
Cego d' amor y desitj
En Ramon passa el portal
de l' esglesia y, pro'anantla,
damunt lloses sepulcral
fa sonar les ferradures
del espahordit cavall.
Interrompeixen llurs himnes
sorpresos els capellans;
y ab crits d' «¡afora!» y «¡arrera!»
tothom escandalisat
de la majestuosa esglesia
obliga á sortir 'l galan.....
¡y defalleix la donzella
sobre els grahons de l' altar!

II

PRIMERA APARICIÓ DE JESÚS CRUCIFICAT

Dins sa cambra está En Ramon
y gloses d' amor escriu
alabant de s' estimada
la cara de serafi.
Lo qu' ha passat dins l' esglesia

casi de res li ha servit
per ferlo mudar de vida
y emprende millor camí;
js' imaginació es un foc
y lo seu cor un caliu!
Quant ha acabada una estrofa
alça els ulls del plegami...
Clavat de mans y de peus
se l' hi apareix Jesucrist...
Se difundeix per la cambra
un perfum del paradís;
de la santa aparició
ne surten resplandors vius...
¡qu' es de trista la figura
del Redentor afligit!
¡qu' es de trista sa mirada!
¡lo seu semblant qu' es de trist!
De la nafra del costat
gotes de sang van eixint:
«tú la ferida 'm renoves»,
apar que li vulga dir...

Sense saber que li passa,
bategantli fort el pit
En Ramon queda extassiat
y exhala un fondo sospir.....

Desapareix la visió;
ell encara está ensopit...
pero, la veu d' un donzell
el fa tornar prest en sí.
¿Y qui es el donzell? un patje
qu' entra, demanant permis:
l' envia dona Constança
amb un billetet escrit:

—«Ramon: com per totes parts
afanyós me perseguiu,
y fins a entrar dins l' esglesia
avuy vos heu atrevit
cobejant ¡ay! ma bellesa
y abrasat d' amor per mi;
*que vengueu a casa meua
esper de Vos, eixa nit,*
per calmar les vostres ansies
y aufegar vostro desitj.»

Creguent triomfant sa passió
goijós En Ramon sonriu,
l' aparició llastimosa
oblidant, de Jesucrist;
y amb má febroza contesta
a dona Constança així:
—«Moltes gracies. Esperaume,
que vendré sens falta a nit.»

III

¡QUIN DESENGANY!

—Al cap y a la fi, Constança,
ateneu la meua amor.

—Es amor desordenada,
puix que sou casat, Ramon.
¿Oblidau que som donzella?

—No mes sè que us estim molt,
y que la vostra hermosura
es la meua inspiració.

—Es un munt de fems podrit
l' hermosura eu aquest mon!

—Pero vos, bella Constança,
de la gloria un ángel sou.

—Els ángels rebutjarían
plens d' ira vostra passió!

—¡Si dels vostros ulls, Constança,
m' enlluernan els resplandors!...

—La mort tancarà els meus ulls,
y els vostros també, Ramon!

—Teniu roses á les galtes,
teniu jasmins en el front...

—Les flors mol prest se mostian,
s' esfullen... y tornan pols...

¡malahida la flor sia
qui no espargeix bona olor!

—Desitj posà en vostros llabis
un bes de foc ardorós...

—Deu mos ha donat els llabis
per fer devota oració,
y per dir la veritat,
y per cantarli llahors!

—Sospit que m' heu fet venir
no mes per ferme un sermó.

—El sermó que us he de fer
que vos aprofit, Ramon.
Oblidau vostros devers
enlluernat per ilusions:
l' hermosura que us enganya
es pudenta corrupció,
dolorosa prodradura,
grapat de fems verinós.....»

Y així diguent, Na Constança
ja se descorda el gipó,
se destapa un pit, y el mostra,
negre. podrit, asquerós:
¡hei te un càncer!

Se fa enrretera
horrorsat En Ramon,
gira el cap a l' altra banda,
el seu cor li dona un tomb,
y fins s' estreny es nas, porque
no pot sofrir tal pudó;
dementres que la donzella
exclama ab greu amargor:

—Ja veis lo qu' es l' hermosura
hont ficsau vostres amors;
ja veis lo qu' es la bellesa
mentidera d' aquest mon!
Ja les roses de mes galtes,
ja els jassemins del meu front,
ja de ma boca els clavells,
veis aquí tot lo que son!
No poseu vostros desitjos
en vanitats, com un foll;
cercau la gloria de Deu,
cercau á Deu sobre tet:
¡sols la Divina Bellesa
mereix tota nostra amor!...

Pensatiu y conmogut
se despedeix En Ramon.

IV

CONTRICIÓN

La gracia de Deu llumina
lo cor del jove galan;
quant arriba a casa seua
esclata en dolorós plang.

Ve el plegami ab les troves
amoroses qu' ha glosat,
y de qu' ell les haja escrites
fins heu arriba a duptar
¡tantes n' hi ha allá de mentides!
¡tantes n' hi ha de vanitats!
Romp el plegami en cent troços.
Quant l' acaba d' esqueixar
se l' hi apareix altre volta
Jesucrist en creu clavat...!

Tres vegades mes retorna
eixa visió celestial...

A la *quinta aparició*,
sent En Ramon; trossejat
son cor, d' apanadiment
y dolor el mes amarc.
Espantat de sa conducta
cau en terra agenollat,
tremolós y febrozent
romp en plors, gemecs y planys,
plora llágrimes ardentes,
plora llágrimes de sang...

—¡Senyor Deu meu, perdonaume!
¡Senyor, perdó vos deman!
Fins ara he estat a les fosques;
ara, Senyor, ja hi veig clà...
¡que muira jo de dolor,
puix que tant vos he agraviat!...
¡Ja vos oferesc la vida,
ja me pos en vostres mans;
vostra es la meua existencia
que fins ara he malgastat;
es vostra ma pensa; vostro
mon cervell, qui veu davant
nous horizons, nous misteris
de la vida universal,
y de la Divina Essencia
maravelles eternal! ..

¡Perdó, Jesús meu, perdó,
miraume ab ulls de pictat:
desd' avuy, ánima y cos
humiliament vos consacr!

¡Vostro es el meu cor, qui us ama
qui us desitja sempre amar;
son vostres totes mes forces;
son vostres mes facultats;
son vostros mos sentiments;
es vostra ma voluntat;
es vostra la meua vida,
es vostra la meua sang...!

¡ay si per Vos pogués darla
com per mi la vareu dar!
¿Qué voleu de mi, Senyor,
ja que us veig per mi enclavat,
enclavat de mans y peus,
ple de nafres y cops blaus,
per mi coronat d' espines
y ab el Cor atrevessat!

¡De la Divinal Justicia
deteneu la forta má. .
¡perdó, Jesús meu, perdó!
¡misericordia! ¡pietat!

¡no us tornaré pus á ofendre,
que ja ab tot el cor vos am,
y per vostro amor voldria
fins morir... apedregat!

¿Qué voleu de mi, Senyor?
¡Vejeu aquí 'l vostro esclau!—

—«¡Ramon, SEGUÍM!»—diu Jesús.

En Ramon heu sent ben clà;
rius de llágrimes en surten
dels seus ulls com esglaiats,
y li bat el cor depressa
d' amor inmens inflamat...:

—¿Que vos segueuca, Senyor?
¿aixó es lo que 'm damanau?

¡Sí, Jesús meu, vull seguirvos!
¡la vostra creu vull portar!

¡darrera Vos, vull recorre
tot el mon de cap a cap
per aixamplar dins la terra
lo vostre regne triomfant!

¡Sí, Jesús meu, vull seguirvos
p' el camí de l' humildat,
p' el verger de la pureza,
per la costa del treball,

p' el paradís de la ciencia
de la fe y la veritat!

¡Sí, Jesús meu, vull seguirvos
y no vull deixarvos mai!

¡Vull predicar la creuada
de la Fe y la Caridat!

¡Vull que tothom vos estimi
com jo vos desitj amar...!

¡vull morir per l' amor vostra!
¡vull morir p' el dolç *Amor!*...

V

CORONA DE LLÀGRIMES

Angels d' eterna bellesa
reculleixen ab afany
cada llàgrima que plora
En Ramón Lull, apenat,
mentres qu' als peus del confés
fa confessió general.

Angels de sublim bellesa
converteixen en diamants
cada llàgrima que plora
En Ramon Lull, trasmudat;
y aixamplant les ales volan
fins al cel, hont Deu li fa
ab tan bella pedreria
una corona trionfall

JAUME POMAR.

«Colegio Luliano» Janer 1900.

SANTS Y FESTES

DE LA PRESENT SETMANA

- Dia 22.—Dillunç.—S. Vicent, espanyol, y Sant Anastassi mrs.
Dia 23.—Dimars.—S. Ramón de Peñafort, cfr.
Dia 24.—Dimecres.—Ntra Sra. de La Pau.
Dia 25.—Dijous.—La Cónversió de S. Pau, ap., y del Bto. Ramón Lull, mr. mallorquí.
Dia 26.—Divenres.—S. Policarpo, bisbe y mr.
Dia 27.—Dissapte.—S. Juan Crisóstomo, bisbe.
Dia 28.—*Diumenje*.—S. Valero, bisbe.

CREPELLS Y DOLCETES

Comensárem dissapte passat á dar relació de les rellíquies de *cos sençer* que se veneran en distintes iglesies de Mallorca, exposades en forma de estatuas jayents dins urnes ó sepulcres-altars.

Creim qu' els nostros lectors veuran ab gust dites relacions que vendran á constituir el Reliquiari autenticat de la diócesis mallorquina. Suplicam als Reverends Srs. Rectors que guardan, en ses respectives iglesies, còsos de Sants Màrtirs, se servescan facilitar-nos noticies y extractes dels documents que donin fè de ses procedencies y anys en que arribaren, á fi de poder completar les notes que ja tenim reunides. Y desd' ara ja los dam les gracies per son treball cooperatiu.

La Causa Pia.—Dijous que vé celebrará sa festa anual en l' iglesia de Sant Francesch, commemorant la conversió del nostro compatrici *Ramón Lull*.

Solen assistirhi, coma convidats, una comissió del M. I. Cabildo de la Seu, y els Colegials de la Sapiencia.

Els devots del nostro benaventurat que hi van solen estar ben amplex.

¡Sembla mentida que la Junta que constitueix dita *Causa*, altre temps tan trabayadora en favor de la canonisació del gran savi martir mallorquí, haja reduhit tota sa *feyna* á sèure en el bancal de Snt. Francesch dues voltes en l' any ohint les misses y sermons del dia citat y del 3 de Juriol!

No dehim res pus per pò de que aquest *crespell* mos surti amb *punta d' agre*.

† Lo M. I. Sr. Dr. D. Jaume Ferrer, Canonge Penitenciar de la Sta. I. Catedral de Palma, dexá aquest mon dia 14 del corrent. Deu haja premiat ses virtuts en la Santa Gloria, y consoli als seus parents, entre els quals fou son nebot lo nostro editor D. Josef Mir.

SETMANA FRITA Y AB ESCABETXO

¿Aquí que passa?

Aquí solèm passá s' arada devant es jou. Aquí cualsevol *escarabat* se pensa essè rey, y ab dret bastant per discuti actes de sa competencia exclusiva de s' Autoritat y axancars' hi demunt ses espalles, y dirli *de tú á tú*:—¡Huep, germá, tocas el *volón á tot' orquesta!*

Es país de sa *clássica cassoleta* es el nostro; á *quirouya* li agrada pegá una *roegadeta*; y si sa tayada es de *peix gròs*... ¡allá si que hi ha que *pelá!*

¿Per què aquesta fam de posarmós en rams de fora-casa? Si tenim feynes á ca-nostra ¿quina fretura mos fa doná que pastá á casa d' altri? Y cuants n' hi ha que tenen molt que tondre y molt que correigí y molt que adressá sense sorti del seu *rebanyo*, y no obstant, ses tiores, ses escorretjades y es palo puntal han de servi per *practicá, sui generis, una obra de misericordia* en vers del germá prohisme. ¿Será un mal sociològich local, propi y exclusiu de Mallorca? No m' atreviré á tant; pero hey ha que confessá que si á ses altres bandes cuynan faves, aquí les aguiam á calderades.

Qui ha tengut que recorre es pobles de s' Illa, en sab dir la prima; ademés dels *bandos* polítichs (de que un dia feim contes parlá) hey ha, á cada una, sa corresponent *cassoleta*, la qual té s' *alta missió* de criticá, censurá y á voltes *tramá conspiracions* contra s' autoritat local, sobre tot: si aquesta du sotana. ¡Pobre victima!

A Palma, escola de refinaments, cor prodit de Mallorca, ¿estarà eesenta d' aquesta calamitat?

¡Caah! aquí si que n' hi ha de blat ajegut, y parets sense bardissa! Aquí la *xismografía* está montada á l' *alta escola*, perque se conte ab elements lletruts y desenfeynats que son dues pestes sub' ran d' un cementeri.

Si á aquest *dato* s' hi afegeix que aquest pich (verbo la *Cel-la*) es forastés ajudan als mallorquins á tirá de sa corda, ¡Deu mos assistesca!

Notes de sa meua cartera: Un assassinat á Lloseta. Es criminal, un cataliner; sa victima, un *llosetí*. Causa ocasional: un ball. ¡*D estos polvos salen esos lodos!*—Pèste bubónica á Manila. De Cuba mos vengué, ab sa pau, ronya per gratá; alerta que de Filipinas no mos venguen, ab repatriats, sa peste de Son Servera y Artá. Casi sempre se veu: ¡*después de cuernos penitencia!*—Flòga de vidriés de sa Fàbrica d' en Gordiola... Y perquè?... pues, perque dits operaris volian saber es divenres de cada setmana si porian santificá ó no es dia de diumenje. ¡Vaja una vergonya dins un país catòlich! S' industria ha progressat molt..., ¡pero generalment parlant, ses grans fàbriques y els grans tallers han mort s' idea religiosa!—Foc á una casa des carré dels Guixés.—Sa *rosa y difteria* comensan altre pich á fer de les seues.—Ses escales que de ses Portes donen demunt sa murada pareixan la *Cotwine* *la. El uno por el otro, la casa sin barrer.*—Se parla de sa creació d' una Escola d' Arts y Oficis. ¿Y de Tallers Salecianos ningú s' en empatxa? ¡Mallorquins de *pan-font'a*!—Ses jelades foren tan grosses, els dies 14 y 15, que talment els camp pareixian nevats.—Jove y, al veure, ple de salut, després de curtíssima malaltia, passá d' aqueix mon á l' altre, dia 15, lo M. I. Sr. D. Jaume Ferrer, Canonge Penitencier, (s. a. c.)

Tramada d' en Moll: Se fa saber á n' es públich, que sa Junta Protectora d' Escoles gratuïtes de Sant Joseph (*gratuït s' á l' mallorquina, que vol dir sense pagá res, absolutament*) h' acordat obrí un nou centre d' ensenyansa nocturna; en es carré de sa Gerreria, núm. 4. Ala, allols y bergantell's, ¡uhí y trobareu qui vos ensenyará de doctrina cristiana, contes, de gramática, de llegí y escriure. Allá no vos costará tinta, papé, plomes y .. bona cara. Ala, atlots, si estudiiau molt y sou bons pitots, encara, en acabá es curs, vos donará un premi, un *corte* de calsons ó una camia ó una *lana*, etc., etc.

Tot-ho es una *pressona* que me censur perque escrich *embuy* *t.* present que som en

TOMÁS D' ETS AMBUYS.